

Концерт музичког ансамбла „Ања и Златна“

Познати музички ансамбл „Ања и Златна“ под управом свима нама познате и драге Александре - Ање Ацкер одржао је девети концерт њиховог серијала 'Music without borders' ("Музика без граница"), овог пута у цркви Цветог Јеванђелисте Марка у Северном Мелбурну.

Концерт је, као и многи претходни, имао хуманитарни карактер, па је уместо улазнице остављан прилог за помоћ манастиру Свете Тројице у Бијелим Водама код Љубовије, који је једним делом био инспирација за овај музички програм.

Сам програм је био подељен у три сегмента: духовни, балкански и ромски, укључујући три инструменталне композиције из Шкотске, Русије и Енглеске.

Кренувши на музичко путовање на самом почетку обрели смо се у Шкотској са инструменталном композицијом Фила Кангама "Та нежна светлост која ме буди" у извођењу Доналда Николсона и Рајана Вилијамса. Након тога Ања је извела две духовне песме "Свети мученик Зосим пустињак" и "Српски владика Николај код Атонског Старца Силуана". Обе песме написао је старац Симон Јанковић, а компоновао Архимандрит Серафим Петковић, игуман манастира Свете Тројице у Бијелим Водама код Љубовије. Песме изводи група "Србче" и могу се наћи на једном од њихових ЦД-ова. Ања је нагласила лепоту и духовност ове музике и многобројних песама које слуша свакодневно, дивећи се

гласовима архимандрита Серафима Петковића и Неле Крговић, изванредним аранжманима и гитаром Бранка Тријића и Зорана Ивковића, дечице која певају у хору – Марка, Лазара, Јоване, Милице, Саре Поповић и Саре Крстић.

Пред почетак другог сегмента концерта, придружила се моја маленкост, отпевавши српску народну песму "Густа ми магла паднала", захваљујући се свима на подршку и помоћи за манастир Свете Тројице и преносећи поздраве и благослов од игумана манастира, протосиђела Серафима.

Својим кристално чистим гласовима Ања и Кристи Морфет пренеле су нас на Балкан и отпевале нама свима три веома познате песме: "Кад ја пођох на Бембашу", "Русе косе" и "Бело лице љубам јас", уз пратњу Рајана Вилијамсарда на дувачким инструментима. Након тога чули смо руску инструменталну композицију "Срео сам Вас" Фјодора Ивановича Тјутчева.

Трећи сегмент био је посвећен ромској музици. Уз инструменталну пратњу колега, Ања и Кристи су извеле три ромске песме "Долази циганчица", познатог мађарског бенда "Амаро Суно", "Ђелем, Ђелем" нашег најпознатијег ромског музичара Шабана Бајрамовића и једну од најпознатијих руских ромских романи "Прогеја". Следећа песма "Веинде Ањос" ("Двадесет Година") Марије Терезе Вере пренела нас је на далеку Кубу.

Трећу инструменталну композицију ренесансног енглеског композитора из 16. века Вилијама Бирда "Паван и Галијард" извело на чембалу Доналд Николсон, Праћен на контрабасу и гитари Тимом Николсоном.

На крају овог музичког путовања сви заједно смо отпевали химну Афроамериканца "Lift Ev'ry Voice and Sing" ("Подигните глас и запевајте"), песму је написао песник и активиста Џејмс Велдон Џонсон, а компоновао његов брат Џон Розамонд Џонсон 1905 године.

Још једном смо се уверили да музика нема границе и да је сви разумеју, тако да сви са радошћу ишчекујемо следећи сусрет и следеће заједничко музичко путовање са овим младим и талентованим музичарима.

Јелица Бјеловић Бујас

Патријарх Павле - код љубави

Ми, савременици Патријарха Павла, знамо какав је био његов став о Косову и Метохији, то није била тајна. О томе је сувишно полемисати. Али овај феномен данашњице - дрзнути се и постати тиражно; велики је нешто што је обележило век у коме живимо, што ће, надам се нестати, и од чега ће се генерације које долазе, дај Боже, стидети.

Живимо у банализованом добу, све доци смо скрнављења духовних вредности у пламену зле ватре која прождире све што је свето, ватре које се од марта 2004. године, очигледно, није угасила и зауставила већ се најалост, распламсава у нама самима. Боримо се донкихотовски за мир у души, за остатак и опстанак на оној грани дрвета познања где су нам корени. Да нас ветрењаче глобализма не одувају... јер то је циљ; изместити човека географски, без памћења о пореклу и изместити човека из човека. Дозволити да се уселе у наша обична срца демони свих димензија. Боримо се, свакога дана, на

сваком месту, свако на свој начин, колико може и уме.

Познајем пуно честитих и дивних људи којима је најузвишенија ствар живети мирно и у љубави. Немају амбицију да буду материјалистички видљиви, транспарентни, таблоидни. Једноставно, раде свој посао, брину о породици и људима око себе и чине свакодневна добра дела: залију цвеће, запале свећу, помогну старици која носи цегер, пољубе децу, загрле вољену особу, помилују пса, измаме осмех причајући некоме своју догледовштину... и гле, срећни су. Јер мало је као што знамо увек велико. Живе онако како је живео наш патријарх - скромно и ненаметљиво, али обасјани изнутра.

Живот Патријарха Павла је наш путоказ, наше савремено светосавље, наш вид у овој моралној магли. Благослов што смо га имали и што га још увек имамо. Благослов који нас чува и захваљујући коме ћемо моћи да опстанемо. Код љубави.

А шта ми радимо? Шегачимо се и клемберимо, ругамо и унижавамо све и свакога, јер смо тако „кул“ да нам је све смешно, да се са свиме спрдамо, да све схватамо олако и са ниподаштавањем, да обешчашћујемо и све слушамо на меру људског дна. Усуђујемо се да провлачимо кроз наше приземне контексте и поступке сваку иоле светлост која је остала, а Патријарх Павле је највећа од њих.

Прво она туга од споменика, сад таблоидна прозивка... шта је следеће?

Но, сетимо се како је сам блаженопочивши говорио: Понижавати ме може ко хоће али да ме понизи то може само један, а тај један сам ја.

Као народ, научићемо да не понижавамо себе онда када нам најпре постане јасно да треба да устанемо и прекрстимо се док изговарамо име Патријарха Павла... после можемо даље...

Радмила Кнежевић
Будва, јул 2019.

